

Homilia de Mons. Sergi Gordo en l'Eucaristia en ocasió del XIV aniversari de la mort de don Luigi Giussani i del XXXVII reconeixement pontifici de la Fraternitat de Comunió i Alliberament

Basílica de Sant Josep Oriol, de Barcelona, dissabte 9 de febrer de 2019 (19 hores).

Lectures del diumenge 5 de durant l'any / cicle C: Isaïes 6, 1-2a.3-8-; Salm 137; Primera carta de Sant Pau als Corintis 15,1-11-; Evangeli: Lluc 5, 1-11.

Benvolgut Sr. Rector d'aquesta basílica i Vicari Episcopal, Mn. Enric Termes; benvolguts preveres concelebrants; benvolguts diaques; benvolguda Sra. Ana Martín –responsable de CL a Barcelona–; benvolguts membres de la Fraternitat de Comunió i Alliberament; estimats germanes i germans tots en el Senyor.

Salutació inicial

Ens hem reunit en aquesta bella basílica, que té com a titular el sant barceloní Sant Josep Oriol, per celebrar l'eucaristia en el moment en què es compleixen dues circumstàncies molt estimades per vosaltres, membres i simpatitzants de la Fraternitat de Comunió i Alliberament:

- l'aniversari del reconeixement pontifici de la vostra Fraternitat,
- i l'aniversari de la mort del vostre fundador, don Luigi Giussani.

Deixeu-me dir-vos, abans de passar endavant, que us porto la salutació del cardenal Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona. Ell ha participat en el darrer Sínode episcopal que ha tractat sobre els joves, la fe i el discerniment vocacional. Ell porta molt al cor la pastoral dels joves, i per això es reuneix periòdicament amb els preveres que acompanyen joves en el camí de la vida cristiana, com saben alguns dels mossens que ens acompanyen avui.

També us porto la salutació del meu germà en l'episcopat, el bisbe auxiliar Antoni Vadell, que us coneix de fa temps, us estima i us porta molt al cor.

El missatge de la Paraula de Déu

Deixem, amics i amigues, que sigui la Paraula de Déu la que ens il·lumini, orienti i parli sempre, també avui i ara.

Us voldria recordar aquestes tres coses:

1. La centralitat de Jesucrist en la nostra vida cristiana i la necessitat de donar-ne un testimoni creïble en els nostres ambients.
2. Mostrar-vos com això és el que va fer don Luigi Giussani, el vostre estimat fundador, i com ho ha reconegut l'Església sobretot en les paraules del papa emèrit Benet XVI.
3. Finalment acabaré amb una referència al nostre Pla Pastoral Diocesà. Ja veureu per què...

1. La centralitat de Jesucrist

La centralitat de Jesucrist en la nostra vida està molt present en les lectures d'avui, sobretot en la segona lectura, que és un fragment de la primera carta de

Sant Pau als cristians de Corint: “Recordeu amb quines paraules us vaig anunciar la Bona Nova. Primer de tot us vaig transmetre el mateix que havia rebut, és a dir, que Crist, com deien les Escriptures, morí pels nostres pecats, que fou sepultat i que al tercer dia, com deien ja les Escriptures, ressuscità”. Pau, un gran apòstol de Crist sobretot per als no jueus, i que rebé una revelació del mateix Crist, aquí es manifesta deutor d’una tradició, de quelcom que ha rebut i que, havent-ho rebut, ho transmet amb fidelitat en la seva obra d’evangelització.

Crist està en el mateix centre de la nostra fe. Ell és la nostra fe. Hi ha un text molt bonic d’un gran teòleg, el beat John Henry Newman, que diu això: “La fe no és alguna cosa, la fe és Algú (amb majúscula!). La fe, per tant, no és qualsevol algú, la fe és Jesucrist”. En efecte, el cristianisme no és pas una ideologia, el cristianisme és una Persona amb majúscula, i concretament la persona de Crist.

Estimats membres de CL, doneu gràcies a Déu d’haver estat cridats a una Església, com l’actual, que posa la persona de Crist en el centre de tot.

En els anys cinquanta del segle passat, molts sacerdots que aleshores eren joves, es van emocionar llegint l’obra de Romano Guardini, *El Senyor*. Així, amb tota sobrietat, la titulava el gran pensador italo-alemany, tan estimat pel papa emèrit, Benet XVI. I és ben conegut –i molt citat- aquest pensament de Benet XVI a l’inici de la seva encíclica *Deus caritas es*: “Hem cregut en l’amor de Déu: així pot expressar el cristià l’opció fonamental de la seva vida. No es comença a ser cristià per una decisió ètica o una gran idea, sinó per l’encontre amb un esdeveniment, amb una Persona (paraula escrita amb majúscula, que evidentment, és la Persona de Crist), que dona un nou horitzó a la vida i, amb ell, una orientació decisiva” (DCE,1).

També us voldria dir que hem d’estar agraïts a l’Església, la qual ens porta aquesta memòria viva de Crist. L’Església porta aquest tresor –el Crist- en vasos d’argila, que som els homes i dones d’Església, que sovint som temptats i que, com a fràgils que som, caiem en el pecat. Aquests dies, com sabeu, els mitjans de comunicació social es fan ressò de conductes immorals – i fins i tot delictives- d’homes d’Església. És una ocasió per assumir amb humilitat aquesta confessió de Sant Pere davant de Jesús: “Senyor, allunyeu-vos de mi, que sóc un pecador”.

¡Quina raó té Pere en fer aquesta confessió! Tots som indignes de ser cristians, però encara més els qui hem rebut el ministeri d’actuar en nom de Crist en l’eucaristia i en els altres sacraments. Per això, ens sentim amb la necessitat de dir al Senyor: “Gràcies, Senyor, perquè, pel teu gran amor, has volgut confiar els teus dons i el teu Evangeli a uns homes que hem de dir, com diu Isaïes, a la primera lectura que hem escoltat: - Ai de mi, no podré parlar. Jo que sóc un home de llavis impurs, i visc enmig d’un poble de llavis impurs”.

Tanmateix, com diu sovint el papa Francesc, “Déu no es cansa mai de perdonar”. El Senyor misericordiós perdona sempre i ens diu allò que va dir al profeta Isaïes, si ens penedim del nostre pecat: “Aquesta brasa –és a dir, la brasa del meu amor- t’ha tocat als llavis; ja ha desaparegut la teva culpa, el teu pecat ja ha estat esborrat”.

“Després vaig sentir la veu del Senyor que deia: ‘Qui enviaré? Qui ens hi anirà?’ Déu, malgrat el nostre pecat, segueix cridant-nos per l’obra del seu amor fidel. “I jo vaig respondre: ‘Aquí em teniu: envieu-m’hi”.

Aquesta paraula hem de fer-la molt nostra, també avui. Els nostres temps –ho sabeu prou bé- no són temps fàcils per als cristians i per donar un testimoniatge cristià.

La nostra comunió amb Crist i la participació en la seva passió i la seva creu són per a nosaltres la condició necessària per a mantenir-nos fidels a la nostra fe i donar-ne testimoni en el moment en què aquest testimoni sigui possible i sigui oportú.

Amb el Crist podem viure aquella crida de sant Joan Pau II: “No tingueu por... Obriu les portes a Crist, només Ell sap el que hi ha en el cor de l’home, només ell és el Redemptor de l’home, *Redemptor hominis* –títol, ho recordeu?, de la seva encíclica primera i que era veritablement el programa del seu pontificat– .

Per tal de viure en Crist i donar-ne testimoni necessitem l’ajut de la gràcia de Déu, la il·luminació, la força i el consol de l’Esperit Sant.

Amics, de la Fraternitat de Comunió i Alliberament, necessitem uns espais de silenci, de pregària, de comunió amb el Senyor dels nostres cors. Les vostres “escoles de comunitat”, o les vostres “vacances d’estiu en fraternitat”, ambdues són un bon ajut en aquest sentit.

2. El missatge de Luigi Giussani: l’esdeveniment cristià i el testimoni

Al proponerme recordaros algo de las enseñanzas de don Luigi Giussani, soy consciente de que muchos de vosotros, hermanos y hermanas en la fe, sabéis mucho más que yo.

Me referiré, por ello, al testimonio que nos dejó el cardenal Joseph Ratzinger en la homilía que pronunció en la misa del funeral de don Giussani en la Catedral de Milán, el jueves 24 de febrero de 2005. En aquellos momentos el papa Juan Pablo II estaba de nuevo en el hospital, y por ello el cardenal pidió a todos que rezaran por el romano pontífice. Muy pronto, como recordáis, el cardenal Ratzinger sería llamado a suceder a Juan Pablo II como obispo de Roma i sucesor de Pedro.

Sobre la centralidad de Cristo, dijo el cardenal Ratzinger:

“Don Giussani realmente no buscaba para sí la vida, sino que dio su vida, y precisamente de este modo encontró la vida, no sólo para sí, sino también para muchos otros (...) Repartió la riqueza divina del Evangelio, de la que estaba penetrado y, sirviendo así, dando la vida, su vida produjo abundante fruto... Se convirtió realmente en padre de muchos, y guiando a las personas no hacia sí, sino hacia Cristo, se ganó los corazones, ayudó a mejorar el mundo, a abrir las puertas del mundo para el cielo. Esta centralidad de Cristo en su vida –añadió Ratzinger- le dio también el don del discernimiento, de escrutar con acierto los signos de los tiempos en una época difícil, llena de tentaciones y errores”.

En el discurso que Joseph Ratzinger, ahora ya siendo Papa, pronunció en la Plaza de San Pedro, para la Fraternidad de Comunió y Liberación en el XXV aniversario de su reconocimiento pontificio, el sábado 24 de marzo de 2007, se refirió al tema del testimonio cristiano, al referirse a un pensamiento de San Juan Pablo II que afirmaba que “la original intuición pedagógica de Comunió y Liberación consiste en volver a proponer de modo fascinante y en sintonía con la cultura contemporánea, el acontecimiento cristiano, percibido como fuente de nuevos valores y capaz de orientar toda la existencia”.

En efecto: Cristo “acontece”. Los discípulos –como vemos que sucede en el Evangelio que hemos proclamado en esta eucaristía– son atraídos por Aquél que les seduce, les llama y ellos le siguen. Es un acontecimiento imprevisto que nos invita a una colaboración, a perder el control sobre los planes de nuestra vida. Cristo es Alguien que acontece. Y eso es un hecho, es real. Es de hecho lo más real que sucede y acontece en nuestra vida. Dios está aquí, ante ti, ante mí, ante nosotros. El Señor ha previsto para mí lo que yo no he previsto. Él se introduce, se cuele en mi vida para ocuparla, para transformarla, para transfigurarla con su presencia real. Cristo no es una idea, alguien del pasado que recordamos. Cristo vive y acontece ante ti, ante mí, ante todos.

Y sobre el testimonio, el papa Benedicto XVI dijo que “en la Iglesia no hay contraste o contraposición entre la dimensión institucional y la dimensión carismática, de la cual los Movimientos son una expresión significativa. (...) Así, ambas dimensiones, suscitadas por el mismo Espíritu Santo, concurren juntas

para hacer presente el misterio y la obra salvífica de Cristo en el mundo”. Es decir, el testimonio de Cristo con obras y palabras. Y ello –son palabras del papa Benedicto XVI en el acto que he citado- “con una espontaneidad y una libertad que permiten nuevas y proféticas realizaciones apostólicas y misioneras”.

3. Paraules finals: per una CL en sintonia amb el Pla Pastoral Diocesà SORTIM!

Lo que voy a decir ahora –y con esto acabo- es un ejemplo de lo que os dijo el papa Benedicto XVI y que acabamos de recordar citando sus mismas palabras. Que la dimensión institucional y la dimensión carismática “concurren juntas para hacer presente el misterio y la obra salvífica de Cristo en el mundo”.

El nuevo Plan Pastoral de nuestra archidiócesis de Barcelona es un compromiso de la dimensión institucional de la Iglesia, pero ha sido elaborado por una amplia participación de las comunidades, movimientos y asociaciones cristianas, por lo que creemos que ha estado bien presente y activa también la dimensión carismática.

Hay en el plan cinco ejes u orientaciones fundamentales:

1. El encuentro y el anuncio de Jesucristo,
2. Los pobres, destinatarios privilegiados del Evangelio.
3. Los jóvenes.
4. La fraternidad.
5. El discernimiento.

En el plan previsto, la centralidad de Jesucristo está muy presente y la puedo expresar incluso con un detalle del calendario de aplicación del Plan Pastoral. En efecto, el capítulo dedicado al encuentro y el anuncio de Jesucristo se mantiene cada año, como un compromiso y una invitación permanente, mientras que los otros ejes tendrán prioridad correlativamente en años sucesivos, en cuanto a objetivos prioritarios.

Dicho más sencillamente: el Plan Pastoral es la expresión de la Iglesia local de Barcelona de vivir la centralidad de Jesucristo en nuestra vida como diócesis y el testimonio de la fraternidad cristiana, ya que –como dice el papa Francisco- “la credibilidad de la Iglesia pasa a través del camino del amor misericordioso y compasivo” (*Misericordiae vultus*, 10). Ayudadnos, queridos amigos y amigas de CL, a vivirlo en la realidad de cada día, también y precisamente desde vuestra Fraternidad.

Memorare, O piissima Virgo Maria

Finalment, amics i amigues de CL, per tal de viure la centralitat de Crist en les nostres vides, per tal de donar-ne un testimoni creïble allà on som cadascun i cadascuna de nosaltres, preguem ara tot acudint a l'auxili de Santa Maria bo i fent nostra –com de fet ja reciteu habitualment fins i tot en llatí (!)- aquesta bellíssima oració medieval comunament atribuïda a Sant Bernat de Claravall. Expressa una profunda humilitat i una gran confiança. Que ens ajudi en la fidelitat a la vocació rebuda i en la perseverança “servint el Senyor amb alegria” (Salm 99,2):

“Recordeu-vos, oh piadosíssima Verge Maria, que mai no s'ha sentit dir que ningú que hagi implorat la vostra assistència i reclamat el vostre auxili, hagi estat abandonat de vós. Animat amb aquesta confiança, a vós recorro, oh Mare, verge de les verges; i encara que gemint sota el pes dels meus pecats, m'atreveixo a comparèixer davant la vostra presència sobirana. No desoïu, oh Mare de Déu, les meves súpliques; ans escolteu-les i acolliu-les favorablement. Amén.”

+ Sergi Gordo Rodríguez
Bisbe auxiliar de Barcelona

